Պարթեւ–Արշակունիներից, այլ սրանց էլ նախորդների շրջանից։

Այս Ոստանը 1878 թ. ռուսներին յանձնելու ժամանակ ընդամենը 290 տունը բնակչութիւն կար, 195 տունը Հայ, 95 տունը իսլամացածներ, որոնք Պետական ծառայող եւ կալուածատէր էին. իսկ Հայերը սոսկ արհեստաւոր, 25 հոգի փերեզակ, մրգավաճառ կային մէջերը։ Հայերը ջուլհակ էին, ներկարար, խաղախորդ, դերձակ, կօշկակար, դարբին, պղնձագործ, կլէկող եւ պայտառ։ 1878 թ. եօթը հայի գիւղ կար ընդամենը 125 տնով։ 1913 թ. ցուցակագրութեան համաձայն — Ջուջուրխ, Ջարթենիս, Թամառա, Այրիկ–(էյրիք) Կուրաթ, Ադարակ, Բարդուզ, Ոլոր գեղերում 270 տուն Հայեր կային, բացի այդ Միրինոց, Պարէզ, Ջերմուկ, Փոսիկ, Բանջրոտ, Մալակէզ, Պարակէզ եւ Կրոնք գեղերում 250 տնուոր գաղթականներ կային հաստատուած, որոնք զոհուեցան 1918 թ. արշաւանքին[1]։ Իսկ Օլթի քաղաքում բնիկներիհայերի թիւը 195 տուն էր բայց Արդանուչեցի, Արդվինցի, Տանձոտցի, Շաւշէթցի, Ախալցխացի, Ախալքալաքցի, Ալեքսանդրապոլցի եւ Ռուսաստանի այլ եւ այլ կողմերից հաւաքուած, հաստատուած, սեփհական տնատէր, խանթի տէր եւ առեւտրա–

[1] Այս մասին Тифлисск. Листок-ում գրուածքներ ունիմ։